୩୦-୩-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମମାନଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିବା ଦରକାର, ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଖୁସି ତୁମ ଚେହେରାରେ ଚମକିବା ଦରକାର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଣ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେମାନେ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାର ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ, ତୁମେମାନେ ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଚାଲ, ତେବେ ବହୁତ ରୋଜଗାର ଜମା ହୋଇ ଚାଲିବ । ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଉଠି ଯୋଗରେ ବସିଲେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଭୁଲି ହୋଇଯିବ, ଜ୍ଞାନର କଥା ସବୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟହୀନ କଥା କହିବାର ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ତୁହ୍ମେ ପାକେ ହମନେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଗୀତ ଶୁଣନ୍ତି, ସେହି ସମୟରେ ଅଧିକାଂଶ ସନ୍ତାନମାନେ ତାହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଏବଂ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯାନ୍ତି । ଭଗବାନ ମୋତେ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ମୋତେ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏତେ ଖୁସିରେ କ୍ୱଚିତ୍ କେହି ପିଲାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେହି ସ୍ମୃତି ସ୍ଥାୟୀ ରହେ ନାହିଁ । ମୁଁ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛି, ବାବା ମୋତେ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଏହି ନିଶା ଚଢେ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗ ଆଦିରେ କଥାମାନ ଶୁଣିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନ ବି ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି । ଏଇଠି ତ ବାବା କେତେ ବଢିଆ-ବଢିଆ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଥିବା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ଯେତିକି ଖୁସି ରହେ, ଏଠିକାର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ମାନଙ୍କର ସେତିକି ଖୁସି ରହୁ ନାହିଁ । କାରଣ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହିପରି ଗୀତ ସବୁ ୪-୫ ଥର ଲେଖାଏଁ ଶୁଣ । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଗଲେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧ ମନେପଡିଯାଏ । ସେହି ସମୟରେ ଏହିସବୁ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ ବି ବାବାଙ୍କର ଯାଦ ଆସିଯିବ । ବାବା ଶବ୍ଦ କହିଲେ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିଯାଏ । ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାପାଇଁ ଶିବବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ପାଠ ପଢୁଛ । ତେବେ ତୁମକୁ ଆଉ କଣ ଦରକାର । ଏପରି ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ କେତେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ରାତି-ଦିନ ନିଦ ମଧ୍ୟ ଛାଡିଯିବ । ଏପରି ପିତା ଓ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଅନିଦ୍ରା ରହି ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଯେପରି କେହି କାହା ପ୍ରେମରେ ମଜ୍ଜି ଯାଇଥିଲେ ଗଭୀର ଭାବେ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସେହିଭଳି ମନେ ପକାଅ । ଓହୋ, ମୋତେ ତ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି ! କିନ୍ତୁ ମାୟା ଯାଦ କରାଇବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ । ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କର ଯାଦ ଆସିଯାଇଥାଏ । ବୁଦ୍ଧିରେ ସେମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତନ ହିଁ ଚାଲିଥାଏ । ଅନେକଙ୍କୁ ପୁରୁଣା ପତିତ ଶରୀର ହିଁ ମନେପଡୁଥାଏ । ଯାହା ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ, ବୁଦ୍ଧିରେ ସେହି ନିଶା ରହେ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପଢିଲାବାଲାଙ୍କର ଚେହେରା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେହି ଖୁସି କ୍ୱଚିତ୍ କେତେକଙ୍କୁ ଥାଏ । ନଚେତ୍ ଖୁସିର ପାରଦ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ରହିବା ଦରକାର । ବେହଦର ପିତା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହା ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମନେରହିଲେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଅତୀତର କର୍ମଭୋଗ ଏପରି ଅଛି, ଯାହାକି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ପୁଣି ସେହି ଆର୍ବଜନା ଆଡେ ଚାଲିଯାଏ । ଏକଥା ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ତ କହୁ ନାହାନ୍ତି, କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ମହାନ୍ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ସିଏ, ଯିଏ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହନ୍ତି । ଭଗବାନ ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ! ଯେପରି ସେହି ପାଠ ପଢାରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥାଏ କି ଅମୁକ ଟୀଚର ଆମକୁ ପାଠପଢାଇ ବାରିଷ୍ଟର କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ଏଇଠି ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି -ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କରିବା ପାଇଁ, ତେବେ କେତେ ନଶା ରହିବା ଦରକାର । ଶୁଣିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କେତେକଙ୍କୁ ନଶା ଚଢିଯାଏ । ବାକି ଦୁନିଆ ଲୋକେ ତ କିଛି ବି ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ବାସ୍ ଗୁରୁ କଲେ, ଭାବନ୍ତି ଇଏ ଆମକୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇବେ । ଶିବବାବା ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ନିଜ ସହିତ ମିଳନ କରାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ

ଗୁରୁ କରନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଆମକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯିବେ ବା ଶାନ୍ତିଧାମ ନେଇଯିବେ । ଏଇ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ହେଉଛ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ । ପଢାଉଥିବା ଟୀଚରଙ୍କୁ ତ ମନେ ପକାଅ । କେହି ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ମନେ ପକାଉନାହାଁନ୍ତି । ନ କହିବା ଭଲ । ଭଲ-ଭଲ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଯାଦ କରୁନାହାନ୍ତି । ଶିବବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ଆମକୁ ସମ୍ପ□ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ମନେରହିଲେ ବି ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢି ରହିବ । ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଖୁସି ରହୁନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡେ ଚାଲିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ଯାଦ କର, ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହା ମୁଁ ଗ୍ୟାରେ□ କରୁଛି । ଏକା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ଯାଦ କରନାହିଁ । ବିନାଶ ହେଉଥିବା ଜିନିଷକୁ କ'ଣ ବା ମନେପକାଇବାର ଅଛି । ଏଠାରେ କେହି ମରିଗଲେ ମଧ୍ୟ ୨-୪ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଗୁଣଗାନ କରୁଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଯିଏ ଯେତେ ସ୍ନେହରେ ମନେପକାଉଛନ୍ତି, ସେତିକି ପାପ ମଧ୍ୟ କଟି ଯାଉଛି । ବହୁତ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ । ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ସକାଳୁ ଉଠି କରନ୍ତି । ତୁମ ହେଉଛ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଯାତ୍ରୀ । ତୁମକୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ମୂଲ୍ୟ-ହୀନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାନ୍ଧି ହେବାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଏପରି ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାନ୍ତି, ନ କହିବା ଭଲ । ଅଳିଆ ଆବର୍ଜନାରୁ ବାହାରି ନାହାଁନ୍ତି । ସାରା ଦିନ ଫାଲତୁ କଥା ହିଁ କହୁଥାଆନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁ ହିଁ ନାହିଁ । କେହି ତ ଏପରି ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସାରା ଦିନ ସେବାରେ ତତ୍ପର ଥାଆନ୍ତି । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ସେବା କରନ୍ତି, ସିଏ ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ସେବାରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତତ୍ପର ମନୋହର ଦାଦୀଙ୍କୁ ଜଣେ ଆଦି ରତ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଆଜି କରନାଲ୍‌କୁ ସେବାରେ ଗଲେଣି ତ କାଲି ଆଉ କେଉଁଆଡେ ଗଲେଣି, ସେବାରେ ସବୁବେଳେ ଧାଉଁଛନ୍ତି । ଯିଏ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କଣ ସେବା କରୁଥିବେ ! ବାବାଙ୍କୁ କିଏ ପ୍ରିୟ ଲାଗିବେ ? ନିଶ୍ଚିତ ଯିଏ ଭଲ ସେବା କରିବେ । ତାଙ୍କର ଦିନ-ରାତି ସେବାର ହିଁ ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସେହିମାନେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି । ସର୍ବଦା ତୁମେ ଏପରି ଗୀତ ଶୁଣୁ ଥାଅ, ତେବେ ଯାଦ ମଧ୍ୟ ରହିବ, କିଛିଟା ନଶା ବି ଚଢିବ । ବାବା କହିଛନ୍ତି, ଯେବେ କେତେବେଳେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଆସିଯାଉଛି, ତେବେ ରେକର୍ଡ ବଜାଇବା ଦ୍ୱାରା ଖୁସି ଆସିଯିବ । ଓହୋଃ ! ମୁଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛି । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ଯାଦ କର । କେତେ ସହଜ ପାଠପଢା । ବାବା ମଧ୍ୟ, ଭଲ-ଭଲ ୧୦-୧୨ଟି ରେକର୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ଗୀତ ବାଛି ବାଛି ବାହାର କରିଥିଲେ, ଯାହାକି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । କେହି ତ ପଢୁ-ପଢୁ ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ଛାଡିଦେଉଛନ୍ତି । ମାୟାର ଆଘାତ ହୋଇଥାଏ । ବାବା, ତମୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ସ□ପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ସହଜ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଠିକ୍-ଭୂଲ୍ ଚିନ୍ତାକରିବାର ବୁଦ୍ଧି ମିଳିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକନ୍ତି— ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ତେବେ ପାବନ ହେବା ଦରକାର ନା । ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ବୋଝ ଅଛି, ସେଥିପାଇଁ ଯେତିକି ଯାଦ କରିବ ସେତିକି ପବିତ୍ର ହେବେ, ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଯଦିଓ ସେବା ତ କରୁଛ, କିନ୍ତୁ ନିଜର ମଧ୍ୟ ହିସାବ ରଖିବାର ଅଛି । ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ଯାଦ କରୁଛି । ଯାଦର ଚାର୍ଟ କେହି ରଖିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ଜ୍ଞାନର ପଏ□ ସବୁ ଲେଖୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯାଦ ଭୂଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ଯାଦରେ ରହି ଭାଷଣ କର, ତେବେ ବହୁତ ଶକ୍ତି ମିଳିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ହିଁ ଯାଇ ବହୁତଙ୍କୁ ସାହାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । କାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି, ମୁଁ ଯାଇ ସେବା କରୁଛି । ସେବା ତ କରିବାର ଅଛି ନା । ଦେଖିଥାଏ ଯଦି କାହାର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିବାର ଅଛି, ବୁଝାଇଲାବାଲାର ଯଦି ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରି ସେବା କରି ନିଏ, ପୁଣି କେହି-କେହି ଲେଖିଥାନ୍ତି— ବାବା ହିଁ ଏହି ସେବା କରିଛନ୍ତି । ମୋର ତ ଏତେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ, ବାବା ମୁରଲୀ ଚଲାଇଲେ । କାହାକୁ ପୁଣି ନିଜର ଅହଂକାର ଆସିଯାଏ, ମୁଁ ଏପରି ଭଲ ବୁଝାଇଲି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରେ ପୁଣି ସେହି ସନ୍ତାନ ବ୍ରାହ୍ମଣୀଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯଦି କୌଣସି ନିର୍ବୋଧକୁ ସେବାରେ ପଠାଇବି, ତେବେ ସେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ଭାବିବେ, ଏହାଙ୍କ ଠାରୁ ତ ମୁଁ ଭଲ ବୁଝାଇପାରିବି । ଗୁଣ ବି ନାହିଁ । ଏହାଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ତ ମୋର ଅବସ୍ଥା ଭଲ ଅଛି । କେହି- କେହି ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ମୁଖ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି, ତେଣୁ ବଡ ନଶା ଚଢିଯାଏ । ବହୁତ

ଆଡମ୍ବରରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବଡ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ ତୁ-ତୁ କରି କଥା କହନ୍ତି । ବାସ୍ ତାଙ୍କୁ ଦେବୀ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିଦେଲେ ସେଥିରେ ହିଁ ଖୁସି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏପରି ବି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଟୀଚରଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଟୁଡେ□ ହୁସିଆର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରିଥିବାବାଲା ତ କେବଳ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପଢି ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ପଢାଉଛ । କେହି ତ ଭଲ ଭାବେ ଧାରଣ କରି ନିଅନ୍ତି । କେହି ତ ଭୂଲି ଯାଆନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଓ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି, ୟାଦର ଯାତ୍ରା । ମୋର ବିକର୍ମ ବିନାଶ କିପରି ହେବ ? କେତେକ ପିଲାମାନଙ୍କର ତ ଏପରି ଚାଲି-ଚଳନ ଅଛି, ଯାହାକି କେବଳ ଶିବବାବା ଜାଣନ୍ତି ଆଉ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଜାଣନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାର ମୁଖ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାର ଅଛି । ଏଥିପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ୟାଦର ଯାତ୍ରା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୁଏ । ଯଦିଓ କେହି ଧନର ସହଯୋଗ କରିଥାନ୍ତି, ଭାବନ୍ତି ମୁଁ ସାହୁକାର ହେବି କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ନଚେତ୍ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି କେହି ଜଜ୍‌ଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଭୁଲ୍ କାମ କରନ୍ତି, ତେବେ ଜଜ୍‌ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲଜ୍ଜା ଲାଗିବ ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହିବେ, ମୁଁ ଯାହାର ପାଳନା କରୁଛି, ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବି ! ସେହି ସମୟରେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରି ହାୟ-ହାୟ କରୁଥିବେ-ବାବା ଏତେ ବୁଝାଇଲେ, ପଢାଇଲେ, ମୁଁ ଧ୍ୟାନ ଦେଲିନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ନା । ସିଏ ତ ଜନ୍ମପତ୍ରୀ ବା କର୍ମ କାହାଣୀକୁ ଜାଣନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବାସ୍ତବରେ ଦେଖୁଛ । ୧୦ବର୍ଷ ପବିତ୍ରତା ବ୍ରତ ପାଳନ କଲେ, ହଠାତ୍ ମାୟା ଏପରି ମୁଥ ମାରିଲା, କରିଥିବା ରୋଜଗାର ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା, ପୁଣି ପତିତ ହୋଇଗଲେ । ଏପରି ବହୁତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଅଧୋଗତି ହେଉଛି । ମାୟାର ତୋଫାନ୍‌ରେ ସାରାଦିନ ହଇରାଣ ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଭୂଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ଆମକୁ ବେହଦର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି, ସେହି ଖୁସି ରହେନାହିଁ । କାମ ବିକାର ସହ ପୁଣି ମୋହ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏଥିରେ ନଷ୍ଟମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ପତିତଙ୍କ ସହିତ କ'ଣ ବୁଦ୍ଧି ଲଗାଇବାର ଅଛି । ହଁ, ଏହି ଭାବନା ରଖିବାର ଅଛି ଯେ - ଏହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବି । ଏହାଙ୍କୁ କିପରି ଶିବାଳୟ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରିବି । ମନ ଭିତରେ ଏପରି ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କର । ଏହା ମୋହର କଥା ନୁହେଁ । ଯେତେ ବି ସ୍ନେହି ସମ୍ବନ୍ଧୀ ହୁଅନ୍ତୁ, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଥାଅ । କାହା ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଆନ୍ତରିକ ସ୍ନେହର ଆକର୍ଷଣ ନରହୁ । ନଚେତ୍ ସୁଧୁରିବେ ନାହିଁ । ଦୟାଳୁ ହେବା ଦରକାର । ନିଜ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଦୟା କରିବାର ଅଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଦୟା କରିବାର ଅଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦୟା ଲାଗେ । ଦେଖିବାର ଅଛି, ମୁଁ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ ବନାଇଛି । ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ହେବ । ମୁଁ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ପରିଚୟ ଦେଇଛି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଲେଖନ୍ତି-ବାବା, ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ବହୁତ ଭଲ ପରିଚୟ ମିଳିଲା । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପ୍ରମାଣ ଆସୁ, ତେବେ ବାବା ବୁଝିବେ, ହିଁ ଇଏ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖନ୍ତୁ କି, ଏଇ ଭଉଣୀ ବହୁତ ପାରଙ୍ଗମ୍ । ବହୁତ ବଢିଆ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ଆମକୁ ଭଲ ପଢାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯୋଗରେ, ପିଲାମାନେ ଫେଲ୍ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ୟାଦ କରିବାର ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯଦି ଭୋଜନ ଖାଉଛ, ତେବେ ବି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରି ଖାଅ । କେଉଁଠାକୁ ବୁଲାବୁଲି କରିବାକୁ ଯାଉଛ, ତେବେ ବି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁଥାଅ । ବ୍ୟର୍ଥ ବା□ଳାପ କରନାହିଁ । ଯଦିବି କୌଣସି କଥା ଖିଆଲ ଆସେ ତଥାପି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର, ଯଦି କର୍ମଧନ୍ଦାର ଖିଆଲ ଆସିଲା ତା'ପରେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ଲାଗିଯାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, କର୍ମଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କର, ନିଦ୍ରା ମଧ୍ୟ କର, ତା ସହିତ ଏହା ମଧ୍ୟ କର । ଅତି କମ୍‌ରେ ୮ ଘ□ା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୋଗ ହେବା ଉଚିତ୍ - ଏହା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହୋଇଯିବ । ଧିରେ-ଧିରେ ନିଜର ଚାର୍ଟ ବଢାଉଥାଅ । କେହି-କେହି ଲେଖନ୍ତି, ଦୁଇ ଘ□ା ୟାଦରେ ରହିଛି ପୁଣି ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ଚାର୍ଟ ଢିଲା ହୋଇଯାଏ । ସେତିକି ମଧ୍ୟ ମାୟା କରାଇ ଦିଏ ନାହିଁ । ମାୟା ବଡ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ଯିଏ ଏହି ସେବାରେ ସାରାଦିନ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବେ, ସିଏ ୟାଦ ମଧ୍ୟ କରି ପାରିବେ । ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଥିବେ । ବାବା ୟାଦ ପାଇଁ ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ୟାଦରେ ରହି ପାରୁନାହିଁ । ୟାଦରେ ହିଁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ପକାଇଥାଏ । ପାଠପଢା ତ ବହୁତ ସହଜ । ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ଆମେ ପାଠ ବି ପଢୁଛୁ । ଯେତେ ଧନ ନେବ, ସେତେ ସାହୁକାର ହେବ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ନା । ବାଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁରଲୀ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି,

କେବଳ ତୁମେ ନୁହେଁ, ସମସ୍ତେ ପଢୁଛନ୍ତି । ଯଦି ବାଣୀ ନ ଯାଏ, ତେବେ ସମସ୍ତେ ବିକଳ ହୋଇ ମଗାଇଥା'ନ୍ତି । କେହି ତ ପୁଣି ଏପରି ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଶୁଣନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ସେହିପରି ନିଜ ମନ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଚାଲୁଥାଆନ୍ତି । ମୁରଲୀ ଶୁଣିବାର ଆଗ୍ରହ ରହିବା ଦରକାର । ଗୀତ କେତେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଅଟେ - ବାବା ଆମେ ନିଜର ସମ୍ପ⃞ ନେବାପାଇଁ ଆସିଛୁ । କହୁଛନ୍ତି ନା—— ବାବା, ମୁଁ ଯେପରି ଯେମିତି, କାଣୀ ହୁଏ ବା ଯେମିତି ହୁଏ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ତାହା ତ ଠିକ୍ କିନ୍ତୁ ବିକାରୀ ଜୀବନ ଠାରୁ ତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର ନା । ସବୁର ମୂଳ ହେଉଛି, ଯୋଗ ଏବଂ ପାଠ ପଢା ।

ବାବାଙ୍କର ହେବା ପରେ ଏହି ବିଚାର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛି, ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆସିବି କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗରେ କଣ ହେବି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା କରିବାର ଅଛି । ଭଲ ଭାବେ ପଢ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ମାଙ୍କଡ ସ୍ୱଭାବର ଥିଲ ସେହିଭଳି ଯଦି ରହିବ ତେବେ କଣ ପଦ ପାଇବ? ସେଠାରେ ବି ପ୍ରଜା, ନୌକର ଚାକର ସବୁ ଦରକାର ନା । ପାଠୁଆଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅପାଠୁଆ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବେ । ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ, ସେତେ ଭଲ ସୁଖ ପାଇବ । ବହୁତ ଧନବାନ ହେବ, ତେବେ ସମ୍ମାନ ବହୁତ ମିଳିବ । ପାଠୁଆମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ । କିନ୍ତୁ ବାବା ଜାଣନ୍ତି, ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନେ ବହୁତ ୟାଦରେ ରହୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭଲ ପଦ ପାଇବେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୁଏ । କେହି କେହି ଭଲ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ଭକ୍ତ ଥାଆନ୍ତି ଯିଏକି ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ୟାଦରେ ରହନ୍ତି । ଯିଏ ବହୁତ ଭଲ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ, ସେମାନେ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସିବେ । ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ସନ୍ୟାସୀ ଆଦି ଆସିବେ ନାହିଁ, ସମସ୍ତ ଭକ୍ତ ଭକ୍ତି କରୁ-କରୁ ଏଠାକୁ ଆସିଯିବେ । ବାବା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରୁଛ, ତେଣୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ତୁମେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛ । ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଥିବା ପିଲାମାନେ ଅଧିକ ପଢିବେ । କମ୍ ଭକ୍ତି କରିଥିବା ପିଲାମାନେ କମ୍ ପଢିବେ । ମୁଖ୍ୟ ମେହେନତ ହେଉଛି ୟାଦର । ୟାଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ତାସହିତ ବହୁତ ମିଠା ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି । ଆଚ୍ଛା——

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :——

(୧) କେହି କେତେ ବି ପ୍ରିୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତୁ, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ତିଳେମାତ୍ର ମୋହର ଆକର୍ଷଣ ଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମକୁ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାର ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ବଡ କାଇଦାରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜ ପ୍ରତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ଭାବ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମ ଭିତରେ ଏହି ନିଶା ରହୁ ଯେ—— ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି! ସେଥିପାଇଁ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବାର ଅଛି ଏବଂ କୌଣସି ବ୍ୟର୍ଥ ବା⃞ଳାପ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ସାହାରା ଦେଉଥିବା ଆଧାରମୂରତ ଏବଂ ଉଦ୍ଧାରମୂରତ ହୁଅ ।

ବ⃞ମାନ ସମୟରେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ହଲଚଲ୍ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । କେଉଁଠାରେ ମନର ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା ରୂପୀ ହଲଚଲ୍ ରହିଛି, କେଉଁଠାରେ ପ୍ରକୃତିର ତମୋପ୍ରଧାନ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ କାରଣରୁ ହଲ୍‌ଚଲ୍ ରହିଛି ଏବଂ ଅଳ୍ପକାଳର ପ୍ରାପ୍ତି କରାଉଥିବା ସାଧନଗୁଡିକ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚିନ୍ତା ରୂପକ ଚିତା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଗ୍ନି ଆଡକୁ ନେଇଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅଳ୍ପକାଳର ଆଧାରଗୁଡିକଠାରୁ, ପ୍ରାପ୍ତିଠାରୁ, ଉପାୟଗୁଡିକଠାରୁ ଥକିଯାଇ ବାସ୍ତବିକ ସାହାରା ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ଆଧାର, ଉଦ୍ଧାରମୂରତ ଆତ୍ମାମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତି ରୂପକ ଯଥାର୍ଥ, ବାସ୍ତବିକ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ସାହାରର ଅନୁଭୂତି କରାଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମୟ ଏକ ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପ⃞, ଏହାକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ପରିବ⃞ ତୁରନ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରି ସଫଳ କର ।